

ОГЛЕДАЛОТО НА ДЯВОЛА

МАРК ЧАДБОРН

ОГЛЕДАЛОТО
НА ДЯВОЛА

Артлайн Студиос
София, 2019

THE DEVIL'S LOOKING-GLASS

MARK CHADBOURN

Copyright © Mark Chadbourn 2013

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

Марк Чадборн

Огледалото на дявола

Студиото на А 2019

Всички права запазени.

Превод: © 2019 Ивелина Минчева-Бобадова

Редактор и коректор: Венелин Пройков

Художник на корицата: Тодор Христов

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лагера, ул. „Червена стена“ № 4

тел. +359 2 411 00 02

artline-comics.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-161-3

На Елизабет, Бетси, Джо и Ийв

*Върви, душа, ти, на тялото дошла на гости.
Върви и неблагодарните дела ти изпълни.
Не бой се да докоснеш висини големи,
защото истината ще е твоята повеля.
Тръгвай, тъй като е близо краят вече:
да разоблича лъжовното съм аз обречен.*

Лъжовно, сър Уолтър Рали

ПРОЛОГ

Безмилостното слънце прежурияше от ясното сребристо небе, а горещината обливаше като вълни врящата главна палуба на попадналия в безветрие галеон, по която кле- чаха оклюмали седмина моряци. От носовете им капеше кръв по подгизналите им от пот ризи, а устните им нашепваха с напрегнати стонове молитви на испански, заглушени безвъзвратно от скърцането на гредите на корпуса, огъващи се под натиска на надигащото се леко зелено вълнение. Сурово сияние се отразяваше от дългите, извити остриета, опрени в гърлата на всеки един от тях.

Сиви фигури изчакваха притихнали зад гърбовете на моряците. На пръв поглед безплътни като призраци, те не бяха телом там, но присъствието им беше осезаемо, а бледните им лица бяха обгърнати от сенки въпреки неуморното ослепително слънце. Сякаш незасегнати от изнурителната жегата, фигурите бяха нахлузили сиви кожени брони, плътни вълнени панталони и ботуши, покрити от глава до пети със сребриста плесен и вонящи на гниеща плът. Стояха неподвижни като статуи, изцеждащи жизнените сили от агонизиращите хленчещи мъже, преди мечовете им да се стоварят над главите им.

Капитан Хуан Мартинес де Серано коленичеше на бака и наблюдаваше наредените моряци изпод свъсени вежди. Така и не можеше да се накара да погледне в ужасяващите лица на създанията, които се бяха качили на кораба му. До кърмата свистяха сивите платна на другия галеон, а такелажът припукваше, въпреки че не се усещаше никакъв вятър сега и в продължение на вече три дни. Серано сведе отчаяно глава. Какви наивници бяха само! Макар и да знаеха, че дяволите от Мрачния двор са като дебнещи вълци, мисълта за златото беше прекалено привлекателна. В спомените си капитанът се върна в онази нощ преди десет дни, когато хората му се измъкнаха от гората със задигнатото съкровище. Не можеха да повярват, че са се отървали живи, а смехът им отекваше наред вълните, докато товареха плячката си и мечтаеха за славата, в която ще ги окъпе кралят им Филип Испански. Бяха потеглили по море с добър попътен вятър и всичко беше наред, докато на хоризонта не се появиха сивите платна, приближаващи с всеки изминал час.

Стоманата се врязва във врата му и той простена. Трябваше да предвидят какво ще се случи. Сега за урок им оставаха напоените с кръвта на екипажа му дъски на квартердека, а труповете още лежах там. Бяха посечени за броени секунди, макар че до един принадлежах към Бригадата на огнеборците на испанския Мейн.

Ритмично потракване ги извади от унеса им. Серано вдигна отново очи и забеляза как някаква странна фигура на мъж прекосява главната палуба, а звукът се носеше от дрънкулките и черепите на мишки и птици, сплетени в дългите му прошарени със златисти и сребристи кичури коси. Хлътналите му скули и тъмните кръгове под очите придаваха на образа му предсмъртен вид. Беше облечен със сиво-зелена мантия, обсипана с неразпознаваеми символи, изписани със златиста нишка и блестящи на яркото слънце, като одеждите на някой от онези номадски фокусници, които изнасяха представленията си на фестивала в Севиля. Той махна с дясната си ръка и заяви с леденостуден глас:

– Голяма чест е за вас. Представям ви нашия крал.

Серано преглътна мъчително. Беше усетил присъствието на новопристигналия преди да го види с очите си в тежестта, която легна върху слепоочията му и неприятното преобръщане на стомаха. Той затвори очи. Колко ли още щеше да продължи това мъчение? Стъпките отекваха ритмично, докато не достигнаха до палубата и се спряха точно пред него. Настъпи тишина.

След като устните му нашепнаха молитвата си, капитанът отвори леко очи. Погледът му се спря върху чифт сиви ботуши и поръбения с животинска кожа край на искрящобяло наметало. Той вдигна треперейки глава нагоре, проследявайки с очи първичния плат, докато не срещна погледа на онзи, който се беше надвесил над него. Безмилостното слънце обаче напичаше жарко зад фигурата и чертите на облика ѝ останаха затъмнени и неясни. Капитанът почувства облекчение.

– Казвам се Мандраксът от Главното семейство и докато сестра ми не бъде върната обратно наред мирните земи, разполагам с властта на Златния трон. – Гласът му отзвуча като вятъра сред клоните на високите дървета. Серано не можеше да си обясни как е възможно този глас да принадлежи на един зъл човек, но бързо си спомни, че създаването пред него изобщо не беше човек, не познаваше състраданието, нежността и добросърдечието, които сплотяваха смъртните.

– А ти кой си? – попита кралят.

Капитанът измърмори в отговор. Устните му бяха толкова сухи, че едва учленяваха правилно думите.

– Името ти не означава нищо за мен – отвърна владетелят. – Какъв си ти, че се осмеляваш да прекрачваш пределите на земите ни и да крадеш златото ни? Кой ти е казал, че можеш да се смяташ за равен с нас? – Серано не успя да отговори, а Мандраксът продължи. – Обречени сте още в мига, в който ни обидихте с нахалството си. Нека Деорта ви покаже какво е нашето виждане за вас.

Кралят махна вяло с ръка към главната палуба, където изчакваше един от неканените им гости, облечен в мантия. Онзи, който приличаше на фокусник, кимна, а черепите в косите му изтракаха, при което воинът най-близо до него вдигна високо острието си във въздуха и го заби в моряка, коленичил пред него.

Серано проплака, когато морякът полетя с лице надолу към посипаните с пясък дъски. Деорта клекна до неподвижната вече фигура, а устните и ръцете му се задвижиха в синхрон. Капитанът нямаше понятие от нищо от това, което той направи или каза на момчето, но миг по-късно морякът се разтресе, раздвижи и след няколко секунди се изправи на крака. Олюляваше се като че ли корабът се носеше по бурни води, но мъртвите му очи наблюдаваха широко отворени.

– Боже Мили! – простена отвратен Серано.

– Месо и кокали – заяви Мандраксъс. – Няма и следа от разум, така че тези мимолетни същества не могат да ни послужат за нищо друго освен за някои съвсем прости задачи – той махна изящно с ръка към Деорта. – Зад борда – заповяда той. – Нека прекара остатъка от вечността под морските вълни.

Капитанът стисна очи при отзвука от плясъка и прокле наум необмислената им постъпка, с която сами се бяха обрекли.

– Приключвайте вече! – изрева той на испански.

Мандраксъс очевидно разбра думите му.

– О, край няма да настъпи за нито един от вас тук – заяви той с ледена нотка на наслада. – Всички вие ще се присъедините към другаря си при рибите – сън никога няма да ви сполети, пред погледа ви ще се стеле само безкрайна синева, но вие няма да го осъзнавате – думите му отекнаха гръмко, така че всички на кораба да чуят. – За всички останали от вашия вид обаче краят е близо. Заслушайте се. Чувате ли ритъма на стъпките ни, отправили ни на война? Чуйте.

Още едно острие се зъби в плът и друго тяло се строполи на палубата. Последваха второ, трето и четвърто, а ритмични-

ят отзвук приближаваше неумоливо към Серано. Той зарида. Вече беше прекалено късно за него, прекалено късно бе и за цялото човечество, щом леденият гняв на тези зверове най-сетне се отприщеше.

– В Англия сега се разгръща последното действие – заяви Мандракъс, а гласът му се извиси над ритъма на строполяващи се тела. – А светът ви се превръща в прах.

Серано вдигна поглед, а сянката се спусна над него.

ГЛАВА ПЪРВА

Насред кръчмата в странноприемницата „Осемте камбани“ цареше хаос досущ като в Бедлам. Спокойствието беше за земеделците, които обичаха да седат пред камините си, когато дойде зима, и си лягаха рано по леглата, а не за онези, които се впусаха в приключение насред бурни морета и вълни, по-високи и от каменните стени на Тауър. Тук животът беше като океана – суров, гръмовен и опасен. Опиянени от алкохола, двама моряци с буйни бради се хвърлиха възнак на сламените рогозки, извисявайки гръмко дивите звуци на гъдулката и кавала си. С писклив смях две момичета с белязани от шарка лица от стаите на горния етаж се въртяха прегърнати в танц, а гърдите им стърчаха от леките им роклички. Гърмящата моряшка песен отекваше шумно насред крясъците на пияните мъже, стълпили се в сенчестото помещение. На приглушената светлина от свещи те се надвесваха над окапани с вино маси или се подпираха, клечейки, по варосаните стени, сипеха ругатни, влизаха в пререкания и играеха на карти. От дървени чаши се лееше бира по дъсчения под, а във въздуха се носеше миризмата на восък и дим от свещи, примесени с пот и кисела бира. Дрезгавите гласове звучаха похотливо, но зад всички приказки се от-

криваха едни странни, меланхолични нотки, в които си проличаваше колко силно са се вкопчили тези мъже в живота, преди да се наложи отново да се върнат насред бурното море.

Вратата се отвори с трясък и в механата нахлу нощният солен полъх на вятъра, но шумотевицата не стихна и нито един поглед не се спря върху непознатия новодошъл. Беше загърнат със сиво вълнено наметало, а лицето му оставаше скрито под широкополата му филцова шапка. Зад гърба му, отвъд лъснатия калдъръм по кея на Ливърпул, испански търговски кораб вдигаше котва и се подготвяше да потегли на зазоряване. Скърцането на такаляжа се сливаше с плясъка на прилива. Новодошлият затвори вратата след себе си и поръча халба бира на съдържателя на кръчмата зад бара. Местенце в един от сенчестите ъгли на кръчмата го зовеше, далече от светлината на свещите, където можеше да наблюдава и да се ослушва незабелязано. Ако не бяха опиянени от алкохола, мнозина моряци вероятно щяха да разпознаят изразените скули на лицето от памфлетите, късо подстриганата брада, черните коси, накъдрящи се в основата на врата, и тъмните очи с пронизателен, непоколебим като стомана поглед.

Уил Суифт беше шпионин, или „най-великият шпионин на Англия“, както го описваха в онези същите памфлети; „най-голямата напаст за испанските кучета“. Само най-високопоставените в региона обаче знаеха, че тази му репутация е една повърхностна измислица в услуга на страната, която се нуждаеше отчаяно от национални герои, за да могат богобоязливите люде да спят спокойно, несмущавани от кошмари за испански завоеватели, католически заговорници и други, още по-мрачни неща. Суифт не го беше кой знае колко грижа. Вършеше нечистите си задължения в името на кралицата и страната си без да се оплаква, но не допускаше личните му интриги да стават публично достояние.

Той отпи от бирата си и зачака. Докато ритъмът на моряшката песен се носеше на приливи и отливи, той долавяше

откъслечни фрази от заглушени разговори. Небивали истории за призрачни галеони и подаващи се от морето ръце на мъртви моряци. За градове от злато, скрити в гъстите гори на Новия свят. За някакъв загадъчен остров, който се появява и изчезва като митично същество. За златисти светлини, блещукащи на сред вълните и навътре в черните морски дълбини. Погледнат през очите на моряците, светът беше едно много по-чудновато място в сравнение с измеренията му в представите на закотвените на сушата люде, а Уил Суифт знаеше, че морските вълци бяха прави. Плаваха до тъмните брегове на живота, където се спотайваше истината, и заплащаха скъпо за придобитата мъдрост. Шпионинът отбеляза липсващите им очи зад кожени превръзки, загубените крака и ръце, белезите, които чертаеха картата на света по кожата им. Почувства се сред свои. И той, и те бяха белязани от мирните времена, в които живееха, но неговите рани не бяха така лесно забележими.

Спомни си за събитията от преди около седмица в двореца Нонсъч, намиращ се на един ден път с кон на югозапад от зловонните улици на Лондон. Докато Кралицата си възвръщаше силите, прикована към леглото под зоркото наблюдение на кралския доктор, наред просторната сграда цареше смут. Прислугата разчистваше и претърсваше стаите. Тайният съвет се бе уединил в залата си за събрания вече повече от час, когато на вратата на Уил се почука.

С поруменели от бързането по затоплените от есенното слънце коридори страни, асистентът му Натаниел Колт изчака на прага. По подмишниците на тъмнозеления му жакет се очертаваха две едри потни петна, а кафявите му коси бяха прилепнали по челото.

– От заседателната зала на Тайния съвет Сър Робърт ме изпрати да те повикам в покоите му – изрече запъхтяно той, а в очите му се четеше страх и гласът му трепереше. – Наистина ли това ни очаква, Уил? Инвазия? Враговете настъпват към земите ни?

Шпионинът прикри действителните си мисли с широка усмивка.

– Нат, тревожиш се като дърта прислужница. Да ме виждаш да съм се хвърлил да се запасявам с оръжие? – Да, враговете приближаваха, но не и тези, от които Нат се страхуваше.

Не испанците, не и католическите агитатори. Идваше истинският им Враг, който властваше над нощта и гледаше на човешките същества като на добитък.

– Да, но не те виждам и да се хвърляш към манерката с вино, а това ме тревожи повече.

Уил положи успокоително ръка на рамото на младия мъж.

– Както винаги Англия се лашка от една криза в друга, но ние устояваме твърдо позициите си и оцеляваме. И това ще отмине.

Думите му като че ли успокоиха малко Нат. Уил го остави да си поеме дъх до отворения прозорец в коридора и закрачи из шумния дворец. Щастливец беше Нат, който спеше непробудно нощем. В полезрението му попадеше само по-голямата картина на войната. Уил го закриляше от най-страшния ужас, за да съхрани здравия му разум и щеше да продължи да го прави до последния си дъх.

Както винаги вратата към стаята на господаря на шпионите беше широко отворена, когато Уил пристигна пред нея. Току-що завърнал се от срещата на Тайния съвет, сър Робърт Сесил раздаваше напосоки нареждания на малката си група писари и асистенти, докато крачеше из стаята. Кралицата го наричаше *Малкия елф* заради ниския му ръст и прегърбената фигура, но острият му като бръснач ум и хитростта му нямаха равни сред никой друг в Кралския двор. Той имаше нюх за игричките на-сред властимащите, а безскрупулността му го правеше могъщ и заплашителен в очите на другите.

Когато държавният секретар в черен плащ зърна Уил, той освободи набързо помощниците си и затвори вратата след тях.